

Αρχείο
Τώπος

Σημασία έχει να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας στον ιδιωτικό τομέα.

Οι προσλήψεις δεν φτάνουν

Ποιοτική
αναβάθμιση
της πολιτικής

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Σύμφωνα με το ρεπορτάζ το 2004 προβλέπεται χρόνος μαζικών προσλήψεων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα της οικονομίας. Θα πραγματοποιηθούν πάνω από 50.000 προσλήψεις.

Του Σπύρου Δερβενιώτη

Οι μαζικές προσλήψεις πρέπει να αποδοθούν σε ένα συνδυασμό κοινωνικής πίεσης για άμεση μείωση της ανεργίας, ολυμπιακών ρυθμίσεων και εκλογικών αναγκών του ΠΑΣΟΚ. Το πρόβλημα με τις μαζικές προσλήψεις είναι ότι αντιμετωπίζουν προσωρινά το πρόβλημα χωρίς να το λύνουν.

Ο ιδιωτικός τομέας

Στις πιο αποτελεσματικές αναπτυγμένες οικονομίες το πρόβλημα της ανεργίας αντιμετωπίζεται μέσα από την ενίσχυση του παραγωγικού ιδιωτικού τομέα. Προσφέρονται αναπτυξιακά κίνητρα και περιορίζονται τα μη μισθολογικά κόστη των επιχειρήσεων για να βελτιώ-

σουν τις επιδόσεις τους και να δημιουργήσουν νέες παραγωγικές θέσεις εργασίας. Στην Ελλάδα ακολουθούμε διαμετρικά αντίθετη πολιτική. Προχωρούμε σε μαζικούς διορισμούς, οι οποίοι πιέζουν ασφυκτικά τα δημόσια οικονομικά. Στη συνέχεια το κράτος περνάει -με άμεσο ή έμμεσο τρόπο- το επιπλέον κόστος στον ιδιωτικό τομέα. Άλλοτε αυξάνει τους φόρους, άλλοτε τα τιμολόγια των ΔΕΚΟ.

Ιδιαιτερότητα

Τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής είναι η σταδιακή εξασθένιση της ανταγωνιστικότητας του ιδιωτικού τομέα και της δυνατότητας δημιουργίας

νέων θέσεων εργασίας. Κάθε φορά που επιδεινώνεται το πρόβλημα της ανεργίας η κυβέρνηση παίρνει κοινωνικού, πολιτικού χαρακτήρα μέτρα, ενώ η επιτυχημένη αντιμετώπιση της ανεργίας στηρίζεται διεθνώς σε οικονομικής φύσης μέτρα υπέρ του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας. Αυτή η ελληνική ιδιαιτερότητα ενισχύει συνεχώς το ρόλο των πολιτικών και του κράτους σε βάρος του ιδιωτικού τομέα.

Η κοινή γνώμη

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα πρόσφατης έρευνας της VPRC, 53% των ερωτηθέντων τάσσονται υπέρ της κατάργησης της μονιμότητας των δημοσίων υ-

παλλήλων και 41% υπέρ της διατήρησής της. Το ποσοστό εκείνων που τάσσονται υπέρ της κατάργησης της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων αυξάνεται με το πέρασμα του χρόνου ίσως γιατί οι πολίτες καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η διόγκωση του Δημοσίου δημιουργεί περισσότερα προβλήματα από αυτά που λύνει. Τα κόμματα εξουσίας πάντως πρέπει να απομακρυνθούν από τον πολιτικό παρεμβατισμό στη αγορά εργασίας και να εξασφαλίσουν το πλαίσιο αποτελεσματικής λειτουργίας του ιδιωτικού τομέα. Έτσι θα χτυπηθεί στη ρίζα της η ανεργία.

Σημαντική ήταν η συμβολή του κ. Σημίτη και στη βελτίωση της συμπεριφοράς της ΝΔ. Επέβαλε τους δικούς του κανόνες στο πολιτικό παιχνίδι, διευκολύνοντας το πέρασμα της ΝΔ από την ωμή πολιτική Έβερτ στην πιο σύνθετη και ποιοτικά ανώτερη στρατηγική του μεσαίου χώρου που εφαρμόζει ο κ. Καραμανλής.

Ο κ. Σημίτης δεν δίστασε να απομακρύνει στενούς συνεργάτες του προκειμένου να προστατεύσει το κύρος της εξουσίας και της Δημοκρατίας. Σε μία χώρα, όπου όλα κουκουλώνονται και όλοι μιλάνε για κάθαρση χωρίς να την επιβάλλουν στο χώρο τους, ο κ. Σημίτης προχώρησε σε πολλές περιπτώσεις στην αυτοκάθαρση χωρίς να υπολογίσει το πολιτικό κόστος. Τέλος θεωρώ γοητευτική την εικόνα ενός γνήτη, ο οποίος έχοντας σπάσει το μεταπολεμικό ρεκόρ συνεχούς παραμονής στη πρωθυπουργία δεν δείχνει κολλημένος στην καρέκλα και φαίνεται να σκέφτεται σοβαρά την ανάδειξή του, με δική του πρωτοβουλία, σε εφεδρεία της Δημοκρατίας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Όλα αυτά δεν είναι συνηθισμένα για την Ελλάδα και τις άλλες αναπτυγμένες Δημοκρατίες και δείχνουν τη θεαματική βελτίωση του πολιτικού μας πολιτισμού κατά τη διάρκεια της οκταετίας Σημίτη.

Πρόβλημα με Έβερτ

► Ο Μιλτιάδης Έβερτ αντιμετωπίζει το εξαιρετικά πιθανό σενάριο της μετάβασης του ΠΑΣΟΚ από τον Σημίτη στον Γ. Παπανδρέου μ' έναν παραληρηματικό πολιτικό λόγο, που δίνει έμφαση στα διαπλεκόμενα και τον ξένο παράγοντα.

Θα μπορούσε βέβαια να θυμίσει κάποιος στον κ. Έβερτ τις στενές πολιτικές του σχέσεις με συγκεκριμένα συμφέροντα που τον μετατρέπουν σε ένα είδος πολιτικού διαχειριστή τους. Μία σύντομη αναφορά στο ρόλο του στην αποσταθεροποίηση της κυβέρνησης Μητσοτάκη ή στο ρόλο του στη δική

μου αποσταθεροποίηση στο συγκρότημα του «Ελεύθερου Τύπου» λύνει όλες τις απορίες για το ποιος πραγματικά είναι ο Μιλτιάδης Έβερτ.

Το ζήτημα όμως δεν είναι να πέσουμε όλοι στο επίπεδο Έβερτ -αν και έχουμε ισχυρή επιχειρηματολογία σε βάρος του- αλλά να αποτρέψουμε την κατολίσθηση της πολιτικής αντιπαράθεσης.

Ο ξεπερασμένος από τις εξελίξεις και εντελώς αναξιόπιστος στο ζήτημα της κριτικής της διαπλοκής Μιλτιάδης Έβερτ αποτελεί πολιτικό κίνδυνο για την ίδια την παράταξή του.

Ο παραληρηματικός λόγος ακυρώνει το μεσαίο χώρο.

► Ο Καραμανλής έχει ευθύνες

Με τη συμπεριφορά του εκθέτει πολιτικά τον κ. Καραμανλή, ο οποίος δηλώνει ότι έχει επιλέξει τη στρατηγική του μεσαίου χώρου, η οποία βασίζεται στην αποφυγή του ιδιοτελούς παραλογισμού και των πολιτικών ακροτήτων. Μέχρι σήμερα η ΝΔ απαντά στην πιθανή πρόκληση Παπανδρέου με το επιχείρημα Ρουσόπουλου ότι όλοι ίδιοι είναι και το επιχείρημα Έβερτ πως ο Γ. Παπανδρέου είναι ένα ακόμη κατασκεύασμα της διαπλοκής. Το ένστικτο της πολιτικής αυτοσυντήρησης επιβάλλει στον κ. Καραμανλή να απαιτήσει από τους στενούς συνεργάτες του και τα ηγετικά στελέχη της ΝΔ να σκέφτονται περισσότερο πολιτικά και να δείξουν κάποιο επίπεδο σε ό,τι αφορά την πολιτική ουσία και τη συμπεριφορά. Διαφορετικά η ΝΔ θα γνωρίσει ένα ακόμη αυτογκόλ με πρωτοβουλία Έβερτ ή κάποιου άλλου, ανάλογου επιπέδου, πολιτικού. Ο κ. Καραμανλής ξεκίνησε με τη δική μου βοήθεια την αποεβερτοποίηση της ΝΔ το 1997, στη συνέχεια προτίμησε την «ασφάλεια» που του πρόσφεραν οι μετριότητες και τα συμφέροντα και τώρα καλείται να αντιμετωπίσει ένα πρόβλημα που δημιουργήθηκε ξανά με αποκλειστικά δική του ευθύνη!

